

Bűnbánati istentisztelet 2021. február 26.

Mária böjtje

Fohász: *Uram, ne feddj meg haragodban, ne ostorozz indulatodban! Kegyelmezz, Uram, mert elcsüggedtem, gyógyíts meg, Uram, mert reszketnek tagjaim! Lelkem is csupa reszketés, és te, Uram, meddig késelek? Ámen (Zs 6,2-4)*

Fennálló ének: 61- zsoltár 1. verse – Kiáltásom halld meg, Isten...

Fő ének: 208. dicséret – Uram, bűneink soksága...

Fohász: *Segíts meg bennünket, szabadító Istenünk, a te neved dicsőségéért! Ments meg minket, és nevedért bocsásd meg vétkeinket! Ámen (Zs 79,9)*

Imádkozzunk:

Irgalmas Istenünk, mennyei Atyánk az Úr Jézus Krisztus által, ebben a böjti időben azért keresünk Téged, mert érezzük, tapasztaljuk, hogy lelki megújulásra, Veled való életünk megelevenedésére van szükségünk. Belefáradtunk a küzdelmekbe, meglankadtunk, *elfáradtunk Uram e világ zaján*. Vágyunk arra a meghitt békességre, amit közelséged jelent. Segítségedet, irgalmadat óhajtjuk. És bizony, nincs mivel Eléd jönnünk, egyedül nyomorúságunkat hozzuk. Így járulunk Eléd, kérve, hogy szánj meg és emelj fel, láttass velünk új célt, reményt, értelmét mindannak, amit most talán nem értünk. Tárd fel előttünk azt, ami bennünk van, ami számodra nem kedves, ami miatt vergődünk és küszködünk, habár élhetnénk a Te szabadságodban. Add, hogy igéd ereje átjárjon minket, és *hajtson hozzánk békére Fiad vére*, akinek nevében kérünk, hallgass meg minket és szólj hozzánk. **Ámen**

Textus: Jn 12,1-8 Igehirdetés

1 Jézus tehát hat nappal a páska ünnepe előtt elment Betániába, ahol Lázár élt, akit feltámasztott a halottak közül. **2** Vacsorát készítettek ott neki, és Márta szolgált fel, Lázár pedig egyike volt azoknak, akik Jézussal együtt ültek az asztalnál. **3** Mária ekkor elővett egy font drága valódi nárdusolajat, megkenete Jézus lábát, és hajával törölte meg; a ház pedig megtelt az olaj illatával. **4** Tanítványai közül az egyik, Júdás Iskáriótes, aki el akarta őt árulni, így szólt: **5** Miért nem adták el inkább ezt a kenetet háromszáz dénárért, és miért nem juttatták az árát a szegényeknek? **6** De nem azért mondta ezt, mintha a szegényekre lett volna gondja, hanem azért, mert tolvaj volt, és a nála levő erszényből elszedegette, amit beletettek. **7** Jézus erre így szólt: Hagyd őt, hiszen a temetésem napjára szánta; **8** mert a szegények mindig veletek lesznek, de én nem leszek mindig veletek. _

Kedves Testvéreim,

Nem szerencsés ezt a történetet úgy emlegetni, hogy *a bűnös nő megkeni Jézust*. Igaz, hogy Lukács evangéliumában a történetnek megfelelő változat erről szól, és ez a cselekedet mintegy az asszony bűnbánatának a kifejezése, de sem Máté, sem Márk nem említi, hogy *bűnös*, csak azt, hogy *Betániában a leprás Simon házában*. János másképp nevezi meg a hajlékot, a családot, még magát a személyt is, akiknek a baráti köréhez tartozott az Úr Jézus.

A betániai otthonban, ahol Jézus nem először tesz látogatást, minden a korábbi rend szerint zajlik: Márta felszolgál, Mária pedig Jézusra koncentrálna. Azonban közben történt valami: nemrég Lázár megbetegedett, Jézus nem volt ott, az üzenetet megkapva nem sietett, Lázár meghalt – majd Jézus jött és feltámasztotta azt, aki már négy napja a sírban volt. Ezzel nyilvánvalóvá tette isteni hatalmát, mert Neki a halál is alá van rendelve, Ő az Élet ura. Ezek után az események után túl sok minden nem történt, ha arra gondolunk, hogy nem követte tömeges megtérés, Jézus-követés... még, ha a hír el is jutott sokfelé és sokan éppen azért hittek benne, mert látták Lázárt, akik feltámasztott. És persze ellenségei is szervezkedni kezdtek.

Ő azonban változatlan a maga kapcsolataiban. Itt van a betániai otthonban és sokan vele és körülötte. Lázár is ott ül az asztalnál – bizonyosságként Jézus hatalmának. És az Úr Jézus elfogadja itt az asszonyok szolgálatát, ami például a farizeusokról nem volt elmondható. Hiszen Márta felszolgál a vacsoránál. És szolgál Mária is, az ő szolgálata más jellegű, de ugyanúgy szívéből fakad. *„Ekkor elővett egy font valódi nárdusolajat.”* Egy font csaknem 33 dkg, vagyis igen nagy mennyiségről van szó, miután ez igen drága olaj volt. (Nárdust használtak a például templomi illatáldozathoz.) Máskülönben, ha arra gondolunk, hogy a keleti vendéglátás része volt a vendég lábának megmosása, illatos olajjal megkenése, akkor nem annyira meghökkentő ez a cselekedet. Vagyis nem az volt benne a rendkívüli, amit tett, hanem hogy ilyen rendkívül értékes olajat használt fel erre és ilyen nagy mennyiségben, meg hogy a hajával törölte meg. Vagyis kiemelkedő Mária szolgálatának az a része, hogy nagy értékű áldozatával és alázatával fejezi ki háláját Jézusnak Lázár feltámasztásáért. Tehát tettének oka nem bűnvallás, hanem hála és imádat azért, akinek Jézust megismerte: *Ő a feltámasztás és az élet, aki hisz Őbenne, ha meghal is, él.*

Így böjti időben azt is mondhatnánk, hogy ez Mária böjtje. Hiszen az igazi böjt valamit megvonok magamtól, hogy még jobban, csak az Úrra összpontosítsak. Mária nem azt vonja meg magától, nem arról mond le, ami neki felesleges, ami úgyse hiányozna, amit nem érez meg. Hanem azt adja Jézusnak, ami minden bizonnyal az értékei között a LEG, a legértékesebb. És nem kényszerből, nem kényszeredetten, fogcsikorgatva, vagy áldozatnak érezve magát ezzel, hanem úgy, mint aki boldog, hogy teheti.

Ennek egyenes következménye az a nagyon szép mozzanat, amit így ír le az evangélista: *„a ház pedig megtelt az olaj illatával”*. Vagyis, amivel Mária Jézusnak szolgál, annak áldásában részesülnek a jelenlevők is. Az áldozat illata nemcsak felszáll, de betölti az adott helyet is. Ahogyan részesül majd ez a világ Krisztus szolgálatának áldásában, aki *„szeretett minket, és önmagát adta értünk áldozati ajándékkul, Istennek kedves illatként.”* (Ef 5,2). Bár Mária ezt most még nem is sejti, de előrevetíti vele azt, amit Pál apostol már így fogalmaz meg: *„De hála legyen Istennek, aki Krisztus ereje által mindenkor diadalra vezet bennünket, és ismeretének illatát terjeszti általunk mindenütt. Mert Krisztus jó illata vagyunk Isten dicsőségére az üdvözülők és az elkárhozók között: ezeknek a halál illata halálra, azoknak az élet illata életre”* (2Kor 2,14-16).

A jelenlevőket elérte és megérintette a kenet illata. Vajon mit váltott ki belőlük, a tanítványokból? Jó érzést, békességet, csendességet, vagy egyfajta szégyenkezést, hogy ez az asszony megszégyeníti őket szeretetének önzetlen nagylelkűségével (bár ők Jézusért annak idején mindent otthagytak)? János erre nem tér ki, de annál élesebb és meghökkentőbb a megnevezett tanítvány (Júdás) reakciója erre a cselekedetre. Rideg, hideg, anyagiás és számítgató reakció ez. Nem hatódott meg tőle, hanem felháborodott. Az ő megítélése szerint, amit valaki Jézusnak szeretetből és hálából ad, mérhetetlen pazarlás. Rögtön szorzás-osztás következik, mennyi juthatott volna ebből a szegényeknek... de mi van emögött? Nem a szegények iránti együttérzés, hanem: *„Tolvaj volt, és a nála levő erszényből elszedegette, amit beletettek”*. Tényleg úgy van, ahogyan a közmondás mondja: *Ki mint él, úgy ítél*.

Kedves Testvéreim, nem folytatjuk tovább, az eddigiek fényében szeretnék két dolgot kiemelni segítségként bűnbánattartásunkhoz. Ezekre nézve vizsgáljuk meg életünket, engedjük, hogy az ige világosságában meglássuk, felismerjük azt, ami jó, vagy nem jó, ami kedves vagy nem kedves Isten előtt. Az **egyik**: Mária szolgálatán keresztül megvizsgálhatjuk, milyen is a mi szolgáltunk, valóban Jézus van-e a középpontjában, s valóban a szeretet és hála motivál-e minket mindazért, amit értünk tett? A **másik**: miféle illat tölti be a helyet, ahol vagyunk?

Nagyon fontos látnunk, amit már az elején is próbáltam hangsúlyozni, hogy Mária részéről ez a cselekedet a hála és szeretet kifejezése. És azt láthatjuk belőle, hogy az ő hálája szinte határtalan. Ő nem számokban meg pénzben gondolkodik, hanem betölti őt annak öröme, amit Jézustól (a testvére élete) és Jézusban (kiteljesedett hite) kapott. Ez őt annyi megújította és gazdagítja, hogy nincs más mód annak kifejezésére, amit átélt, minthogy a legdrágább értékével Őt tiszteli meg. Ki más lenne méltóbb erre a megtiszteltetésre?

Ebből adódik tehát számunkra az **első** kérdés, ill. üzenet: ismerjük-e ezt a határtalan hálát? Ismerjük-e az Úr Jézus Krisztus ajándékát, aki méltó a hálánkra? Meddig terjed, miben nyilvánul meg a mi hálánk, örömünk, alázatunk? Csúnyán kifejezve: mibe kerül ez nekünk? Mi az, amit nem sajnálunk Neki adni, mert Ő méltó rá? Érdekes megfigyelnünk, hogy Jézus nem hárítja el ezt a cselekedetet, nem tiltakozik. Sőt, kiemeli és még nagyobb jelentőséget ad neki azzal, hogy ezt mondja Júdásnak: *„Hagyd őt, hiszen a temetésem napjára szánta”*. Bizonyára ebben a pillanatban Mária egyáltalán nem gondolhatott Jézus halálára vagy temetésére, és nem azért tette, amit tett. De milyen jó látni, hogy Jézus számára az ő cselekedete felértékelődik, és még nagyobb jelentősége is lesz, mint aminek azt Mária szánta.

A **másik** fontos kérdés és üzenet pedig abból a ténymegállapításból fakad, hogy Mária cselekedetének van kihatása az ott levőkre is: megtelt a ház az olaj illatával. Mária cselekedetének jó illata van, ez Krisztus illata, és árad azok felé, eléri azokat, akik ott vannak körülötte. A kérdés tehát: mit árasztunk magunk körül? Mivel van tele körülöttünk a levegő? Feszültséggel, idegességgel, félelemmel, aggodalommal? Vagy jó és vonzó mások számára a közelünkben lenni, mert

békesség, reménység, szeretet – egyszóval Krisztus árad belőlünk, körülöttünk? Milyen hatással vagyunk körülöttünk levőkre?

Bizony lényeges a kérdés: Krisztus jó illata vagyunk-e vagy magunk körül tömjénezünk? Mert az utóbbira született hajlama van minden embernek. Keresni, mutatni, kiemelni a maga fontosságát, nagyságát, dicsőségét. Egészen félelmetes olykor látni, hogy valaki, amikor Jézusról beszél, akkor is magára irányítja a reflektorfényt, akkor is magával van elfoglalva és magát emeli ki. Mária nem feltűnősködni akart, nem magát akarta középpontba állítani, hanem tettekkkel akarta kifejezni, mit jelent számára az Úr Jézus. Erre egyébként ez volt az utolsó lehetősége.

Ha mindezek felett elgondolkodunk, még egy **harmadik** szempont is eléink jön: Hogyan tudnánk megvallani szeretetünket iránta, hogyan tudnánk kifejezni hálánkat, hitünket, ragaszkodásunkat? Mit adunk, adhatunk Neki? És hogyan adjuk?

Kedves Testvéreim, úgy szívleljük meg ezeket kérdéseket, hogy egyéni csendességünkben vizsgáljuk meg életünket, keressük a választ és lássuk meg, hogy miben vétettünk, mulasztottunk, miben tisztulhat, újulhat meg az életünk – és amit felismertünk, tegyük is meg maradéktalanul, hogy lehessünk annak a Krisztusnak jó illata, aki „önmagát adta értünk áldozati ajándékkul, Istennek kedves illatként”. **Ámen**

Imádkozzunk:

Úr Jézus Krisztus, hálával köszönjük, hogy Mária cselekedete által tanítasz minket az igazi böjtre, ami nem külső magatartás, nem önsanyargatás, hanem hálás hódolat Előtted, aki az Élet ura vagy. Könyörülj rajtunk és bocsásd meg, hogy az előbbire hamarabb készek vagyunk, mint arra, hogy életünk minden értéke fölé helyezzünk Téged! Kérünk, formáld úgy szívünket, Veled való kapcsolatunkat, hogy eljussunk mi is erre a teljes hódolatra; add tisztán látnunk annak a páratlan nagyságát, amivel minket is megáldottál! Légy áldott a megváltásért, a bűnbocsánatért, a Benned és Veled való új életért! Segíts ebben élni-járni, Te légy életünk középpontjában! Láttasd meg velünk és takarítsd ki életünkből mindazt, aminek nincs ott helye, és add, hogy tudjunk Rád összpontosítani teljes szeretetünkkel és bizalmunkkal! Kívánjuk, hadd áradjon a Te szeretetednek, áldozatodnak jó illata közöttünk és általunk is. Hiszen azért helyeztél minket oda, ahol vagyunk, hogy Rád mutassunk, Rólad tegyünk bizonyosságot. Kérünk, tégy minket alkalmassá erre a szolgálatra azáltal, hogy megtörve és üresen adjuk magunkat neked s Te újjáteremtesz minket, hogy hűségesen követhessünk, mint Mesterünket, Királyunkat. **Ámen.**

Mi Atyánk...

Áldás: Amíg nálatok van a világosság, higgyetek a világosságban, hogy a világosság fia legyetek! **Ámen** (Jn 12,36)

Záró ének: 459. dicséret – Az Isten Bárányára letészem bűnöm én...